

DES DE CA N'OLIVER (7)

RECORD DE JOSEP MIQUEL VIDAL HERNÁNDEZ, 'EL GAFAS', HOME ENCICLOPÈDIC

Antoni Tudurí
Secció de Genealogia
de l'Ateneu de Maó

Mhan dit (notícia no contrastada) que fa poc hi va haver a Barcelona, un acte en honor de Josep Miquel Vidal Hernández. A pesar de la brutal (he escrit «brutal») potència de les xarxes «socials», des del 'llibre de les cares' (Facebook, crec que es diu) fins a la 'guasa' (també crec que es deu dir Whatsapp), passant pels Instagram i altres sistemes de comunicació de masses, a vegades (moltes vegades) un servidor no se'n entem de res. En primer (entenen aquest terme com a temps passats), certes celebracions tenien una difusió més reduïda però que arribava millor a certes persones o xarxes no tan socials, però més receptives. Ja és sabut que a la paràlisi s'hi pot arribar per excés d'anàlisi de dades no prou digeribles.

Bé, idò; repetiré que si aquest acte es va celebrar, jo no en vaig saber res i, per tant, no hi vaig poder assistir, però sí que m'ha induït i reviscolat certes memòries relacionades amb el Gafas, la qual cosa em permetrà expressar un seguit de fets i anècdotes que m'agradaria servissin per a rememorar la figura d'aquest personatge irrepitible. Segurament, ell, amb la ironia que el caracteritzava, es faria un tip de riure.

Per començar, en faré cinc cèntims de com i quan el vaig conèixer.

Devia ser devers l'any 1957 que a Maó es va muntar (estructurar seria un terme exagerat) una patrulla de «bois» (escolltes li diuen ara), que venia a ser l'actitud

contestatària a la OJE del carrer Nou (Frente de Juventudes, per entendre'ns).

■ AQUESTA NOVA patrulla de quatre membres (un servidor i altres tres que no mencionaré) venia a ser la continuïtat d'una altra esquadra de sis membres, majors que noltros, entre els quals es trobaven personatges com són, si la memòria no em traïex, Tomàs Vidal, Fernando Alejandro, Santiago Maspocho, Pepe Vives, Àlvaro Cardona i Josep Miquel Vidal Hernández (alias el Gafas). Aquest grup tenia el cau als porxos de la casa on hi havia Acció Catòlica, entre l'American Bar i l'actual Bar Andalucía.

Val a dir que per aquelles calendes quatre o cinc anys eren una diferència d'edat molt considerable.

Més endavant, els viatges periòdics d'estudiants eren motiu de companyonia. Les travessies a bord dels barcos de la «inefable Trans» en paraules d'un d'aquests «bois», atès que l'altre inefable

Aviaco era molt més cara i perillosa, van determinar que Josep Miquel necessités prop de 8 anys en fer la carrera de Ciències Físiques. Com deia ell mateix, no era massa comprensible que un ocellot metàl·lic fos capaç de volar. Era, com podeu comprendre, la manera d'evitar reconèixer la seva por (millor dit, pànic) a volar. D'altra banda, sembla que es marejava amb gran facilitat i, per tant, si no tenia el convenciment de què hi hauria bona mar, no s'embarcava. Per tant, hi havia cursos sencers que no sortia de Menorca. Anys més tard, quan anava assíduament a la Universitat d'Estiu de Prades de Conflent, em va reconèixer que amb els nous ferris segurament hagués

arribat a la carrera.

■ ANYS PASSATS, ens vàrem trobar en una activitat un pèl especial. Crec que era l'any 1997, quan Joan Perchès era el delegat de GESA a Menorca, en la seva condició de membre de l'IME, secció tècnica (o científica, no ho sé prou bé) em va proposar fer un estudi dels consums energètics dels municipis de Menorca.

Sense entrar en detalls tècnics, aquest estudi energètic ens va permetre establir un nou contacte personal que va tenir un colofó certament esperpèntic. És prou sabut que la seva veu, profunda i greu era, a vegades, de molt difícil comprensió. I ja ens veus als dos fent la presentació del treball a la reunió plenària dels batles i batllesses de Menorca, amb la presència del president del Consell Insular. Fins bastant més tard no vaig poder entendre les cares inexpressives (cares de pòquer que en diuen) de les autoritats municipals a l'hora de la dissertació d'en Vidal, amb

la meua humil col·laboració; el tema principal de la jornada de feina tècnica-política es veu que era la discussió relativa a l'estació d'autobusos de Maó. Òbviament, unes besties relacionades amb els consums energètics, tant dels enllumenats públics com de les dependències municipals i els pous d'aigua potable, aspectes en els que els nostres edils no eren massa experts, va suposar una intervenció sense pena ni glòria. Passats uns anys Maó va estrenar l'estació, però a Ciutadella es veu que encara ho tenen pendent.

No obstant açò, aquesta activitat ens va permetre fer qualche dinar a Calesfont, pagant cadascú el seu. No voldria donar més detalls, no fos que sortíssim damunt el diari MENORCA i fóssim motiu d'escàndol.

■ HE SENTIT A DIR que, la primera vegada que Pasqual Maragall va venir a Menorca com a batle de Barcelona, el primer que va dir al baixar per l'escaleta de l'avió va ser: I el Gafas, on és?, el que prova la seva fama quasi universal.

Per acabar, una anècdota de caràcter sanitari. Un diumenge matí ens vam trobar un parell de menorquins i un servidor a una clínica de Barcelona, on l'havien operat d'un mal bastant comú entre el personal masculí. Males llengües deien que el cirurgià, mirant el panorama que es podia veure dins el camp operatiu, quan encara les operacions endoscòpiques no eren habituals, va dir-li que «mai n'havia vist cap de tan grossa». Es referia a la pròstata, és clar, no penseu malament.

Esper que ningú s'ofengui (ell no ho faria) contemplant al Gafas, amb l'uniforme hospitalari. Per cert, menjava amb fruïció el ranxo de la clínica; no en perdonava ni un, amb o sense vies i tubs sanitaris.